

A könyv az UNICEF Magyarországgal együttműködésben készült.

ISBN 978-963-587-836-9

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2025-ben.

Írta © Berg Judit, 2025

Rajzolta © Kőszeghy Csilla, 2025

Kiadó © Pagony Kiadó Kft., 2025

1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a | www.pagony.hu

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András

Tipográfia: Kőszeghy Csilla

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Szentinek Zsolt

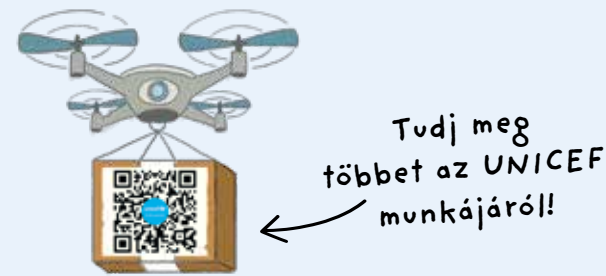
www.dabasinyomda.hu

Berg Judit HÁROM KIS DINÓ a világ körül

Kőszeghy Csilla rajzaival

Az UNICEF köszöntője

Berg Judit, Kőszeghy Csilla és a Pagony Kiadó az első szóra álltak mellénk, amikor 2020-ban megkerestük őket egy új adománytermék, a „Két kis dínó mesecsomag” ötletével. A postai úton, névre szólóan érkező küldemények révén számos magyar gyermek követhette hónapról hónapra a dínók történeteit, akik kivételesen nem az időben utaztak, hanem a jelenben, a Föld körül. Közös sorozatunkban a dínók abban segítettek, hogy a 2021 és 2024 között velünk „utazó” családok megismerjék a világ gyermekeinek változatos életét és kihívásait, valamint bepillantást nyerjenek abba, hogy milyen sokszínű az UNICEF nehéz sorsú gyermekekért végzett munkája.

Büszkék vagyunk rá, hogy a Trió és Nyamm utazásain velünk tartó családok jó része mellettünk, azaz a kiszolgáltatott gyerekek mellett maradt a program befejezését követően is. Hiszen ma már tudják, hogy milyen

sokan vannak, akik nem számíthatnak senki másra. Együtt meg tudjuk valósítani többek között a súlyosan alultáplált gyerekek terápiás kezelését, tiszta ivóvizet és higiéniai eszközöket biztosíthatunk az aszály sújtotta területeken vagy a természeti katasztrófák helyszínén. De sokaknak teremtettünk lehetőséget például arra is, hogy tanulhassanak vagy lelki segítséget kapjanak a konfliktus-övezetekben elszenvedett traumáik feldolgozásához.

Nagy öröm számunkra, hogy a dínók világ körüli utazása sok-sok új tartalommal kiegészülve most könyv formájában is megjelenik, hiszen a családok így újra átélhetik ezt az izgalmas kalandot. Ráadásul a lapok ezúttal megelevenednek, és a digitális térbe is elrepítik az olvasókat: a történetek elején található QR-kódok segítségével megnézhetitek, hogyan telnek a mesékben szereplő, távoli vidékeken élő gyerekek mindennapjai, és hogyan segíti őket a helyszínen az UNICEF.

Azzal, hogy ezt a könyvet megvásároltátok, támogatjátok az UNICEF gyermekmentő tevékenységét is. Hisszük, hogy együtt minden gyermekért jót tehetünk!

az UNICEF Magyarország csapata

Berg Judit levele az olvasóknak

Kedves Gyerekek!

Ha már ismeritek a két kis dínót, Trikót és Nyammot, tudjátok, hogy mindketten szívesen mesélik a kalandjaikat. Korábban a vulkánok varázserejét használva utazgattak a múltban, de amióta a honfoglaló magyaroktól varázserejű medvefogat kaptak ajándékba, azóta könnyebbé vált az utazás. Elég rábökni a medvefoggal a térképre, és már kezdődhet is a kaland.

A középkori Angliában, Artúr király udvarában egy harcias tirexlány, Regina is csatlakozott a két kis dínóhoz. Azóta együtt utaznak hárman, és közben folyamatosan vesznek. Főleg Nyamm és Regina. De néha Trikó is kiveszi részét a szócátából.

Egy alkalommal Trikó és Nyamm elvitte Reginát is Budapestre, vagyis Budapestre, ahol a dínólány megismerte a fiúk magyar barátját, Matyit. Erről a kalandról nem született külön mesekönyv, pedig Regina nagyon jól érezte magát Matyínál. Aztán újra felkerekedtek, hogy körülnézzenek Amerikában, később egy időre külön is váltak. Hogy mi történt velük, megtudhatjátok a három dínó leveleiből.

Trikó és Nyamm leveleinek egy része ismerős lehet azoknak, akik már körbeutazták a világot az UNICEF-fel, de a három dínó levelezése az ő számukra is sok meglepetést tartogat!

A könyv végén találtok egy világtérképet. Érdeemes megkeresni (sőt, akár bejelölni vagy kiszínezni), merrefelé kalandozott a három kis dínó!

Kalandra fel! Jó olvasást kívánok!

Berg Judit

Irány
New York!

Trikó levele Matyínak

Kedves Matyi!

Ne haragudj, hogy köszönés nélkül tűntünk el. Nagyon jól éreztük magunkat nálad, és hamarosan vissza is térünk. Csak közben Nyammnak támadt egy ötlete, és tudod, milyen hirtelen szokott cselekedni... Mire észbe kaptunk, már a világ másik pontján találtuk magunkat. A medvefog, amit a honfoglaló magyaroktól kaptunk, olyan, mint ha egy mindenhová érvényes repülőjegy volna!

Szóval miközben te iskolába mentél, mi egy darabig utazgattunk a távirányítós autódon, aztán előkerült a Superman-figurád, és Nyammnak hirtelen eszébe jutott, hogy Amerikába szeretne menni. Egyszer már jártunk ott, de akkor még nyoma sem volt a felhőkarcolóknak, a *Csillagok háborújának* és *Supermannek*, mivel Kolumbusz Kristóf hajóján érkeztünk, éppen akkor, amikor felfedezte

Amerikát. Így hát Nyamm úgy vélte, ideje volna megnéznünk, mennyit fejlődött azóta az Újvilág.

– Várjuk meg Matyit! – tiltakozott Regina, de Nyamm rá se hederített.

– Eszünk egy jó hamburgert és megnézzük Madagaszkár pingvinjeit élőben az állatkertben! Láttam a rajzfilmben, hogy ott laknak! – azzal előhozott egy térképet, és mire bármit mondhattam volna, rábökött a medvefoggal New Yorkra.

Ebben a pillanatban forogni kezdett a világ, mintha a Göncölszekér száguldana velünk körbe-körbe az égen, és amikor elcsendesedett minden, egy kellemesen hűvös, légkondicionált szobában találtuk magunkat, egy íróasztal közepén. A falakat mosolygós gyerekek fotói borították, a polcokon égszínkéék irattartók sorakoztak.

Miután mindent megszemléltünk, átugrottunk az ablakpárkányra. Ekkor döbrentünk rá, hogy egy toronyház sokadik emeletén vagyunk. Mondjuk, a negyvenedik. A szánk is tátva maradt a látványtól! Ameddig a szem el lát, felhőkarcolók mindenütt, lent a mélyben pici, színes pöttyök: a dugóban álló autók látszottak, közvetlenül az ablakunk alatt pedig egy nagy folyó, ami fölött több híd is átvezetett a túlpartra.

– Íme, New York! Amerika egyik legnagyobb városa! – kiáltottam lelkesen.

– Kár, hogy Matyi nem jött velünk – mérgelődött Regina, de Nyamm egész más okból volt dühös.

– Elég béna ez a medvefog – morogta. – Miért nem oda vitt, ahová menni akartam? Most hogy találjuk meg a bronxi állatkertet és a hamburgerezőt?

– Például úgy, hogy én elviszlek benneteket – szólalt meg egy kedves női hang a hátunk mögött. – Feltéve, ha kivárjátok a munkaidőm végét. Nemsokára indulhatunk, pénteken mindig hamarabb végzek.

Mindhárman döbbenten bámultunk a hang gazdájára. Egy szeplőkkel telepöttyözött arcú, vörös hajú csupaszlábú volt, aki cseppet sem lepődött meg az érkezésünktől.

– Úgyis megígértem a gyerekeimnek, hogy ma délután csinálunk valami izgalmasat – folytatta mosolyogva. – A hamburger és az állatkert elég jó programnak tűnik. Amúgy Helen vagyok, és itt dolgozom az UNICEF-nél. Ez az irodám.

– Mi az az UNICEF? – kérdezte Nyamm, teljesen megfélemlítve az udvariasságról, ezért én voltam kénytelen mindhármunkat bemutatni. Miután illedelmesen köszöntem és elárultam a nevünket, Helen magyarázni kezdett.

– Tudjátok, rengeteg gyönyörű ország van a világon, de néhol egyáltalán nem könnyű az élet. A mi feladatunk, hogy azoknak a gyerekeknek segítsünk, akik nehéz körülmények között élnek.

– Például nem kapnak hamburgert, amikor megéheznek? – kérdezte Nyamm, aki nehezen tud a gyomrán kívül másra gondolni.

– Vannak olyan szegény vidékek, ahol nemhogy hamburger nincsen, de más ennivaló is alig akad. Ott ételt osztunk az embereknek. A sivatagos helyeken sokszor

elapad az ivóvíz. Oda tiszta vizet szállítunk. Sok elmaradt országban nincs elég orvosság és oltóanyag, így a gyerekeket veszélyes betegségek fenyegetik.

– És ti oltást adtok nekik? – kérdeztem okosan, mert kezdtem érteni, hogyan segít Helen és az UNICEF.

– Úgy bizony. Oltóanyagot, gyógyszereket, tisztasági felszerelést viszünk, mert ha szappannal mosakodnak, kevesebb betegéget kapnak el – bólintott Helen. – Más hol abban segítünk, hogy a szegény gyerekek iskolába járhassanak, vagy újjáépítjük a falut, ha tönkreteszi a házakat az árvíz.

– Akkor te olyan vagy, mint Superman, Yoda mester és a Mikulás egy személyben – állapította meg Nyamm, aztán reménykedve megkérdezte Helent, hogy az éhhalál szélén álló dínókölyköknek is szokott-e segíteni.

Újdonsült barátnőnk nevetve bólogatott, majd az órájára nézett.

– Mára befejeztem a munkát. Indulhatunk! Beraklak a táskámba benneteket, de kukucskáljatok ki bátran! Először hazametrózunk, aztán a gyerekeimmel együtt elmegyünk ebédelni.

– Nálunk, Búdipesten négy metróvonal is van! – dicsekedtem.

– New Yorkban harminchat különböző metró jár – mosolygott Helen. – De ne aggódjatok, mi csak az egyikkel megyünk.

Szerencse, hogy Helen itt él New Yorkban, mert nélküle biztos nem tudtuk volna, melyik metróra szálljunk a harminchatból. Nem kellett túl sokat utaznunk: fél óra alatt haza is értünk. Helen egy barna téglás, kétemeletes sorházban lakik három vörös hajú, szeplős gyerekével, akik mind kiszaladtak az előszobába, amikor megérkeztünk.

– Csakhogy megjöttél, mama! Mi lesz az ebéd?

– Hamburger! – mondta Helen, mire a három gyerek akkora örömujjongásban tört ki, mint egy diadalmas raptorfalka, amelyik sikeresen elejtett egy hatalmas apatosauruszt. – Bemutatom nektek a vendégeinket, Reginát, Trikót és Nyammot, akik nemrég érkeztek New Yorkba, hogy hamburgert egyenek és megnézzék a várost.

– Hurrá, menjünk együtt! – kiabálták a gyerekek, mire Helen azt mondta, hogy előbb ebédelünk, aztán indulunk Bronxba, az állatkertbe.

A három kis csupasz lábú, Rob, Matt és boldogan ordibált, így aztán el is indultunk. Az utca végén volt a gyorsétterem, ahol finom, szaftos hamburgert kaptunk. Persze Nyamm végzett leghamarabb, aztán észrevétlenül odaaraszolt Brendához, hátha egy pár falatot el tud cseneni az ő hamburgeréből is. A kislány jó szívvel megkínálta, mire Matt és Rob is adott neki. Ezt látva Regina morogni kezdett, én meg amúgy sem bírtam megenni azt a nagy hamburgert, szóval az én részemét végül ő kapta meg.

– Ti aztán jó evők vagytok! – állapította meg elégedetten Helen.

Ebéd után tisztára töröltük a mancsunkat szalvétával, bár én láttam, hogy Rob a nagyját a nadrágjába kente az asztal alatt, aztán elmentünk az állatkertbe.

Hú, mennyi érdekes állatot láttunk ott! A legtöbben egyáltalán nem akartak velünk szóba állni, egyedül a tigris tűnt barátságosnak.

– Gyertek csak, gyertek! – hívogatott, és sóvárogva megnyalta a szája szélét.

– Be akarsz kapni minket! – gyanakodott Nyamm.

– Zuhumba-grrka-groááá! – morogta a tigris, aztán mintegy magyarázatképpen hozzátette, hogy ez a tigrisek titkos nyelvén annyit tesz, hogy „barátok vagyunk”.

Sajnos ekkor Brenda felkapott bennünket és magával hurcolt a következő kifutóhoz, így sosem derült ki, hogy a hatalmas, csíkos bundás állat, ami persze Nyamm papájához képest csak egy nyávogó kismacska, valójában barátkozni vagy uzsonnázni

akart-e. Később egy hatalmas játszótéren játszottunk a csupaszlábú gyerekekkel, aztán fagyiztunk, és csak akkor indultunk

haza, amikor bemondták a hangosbemondóba, hogy fél óra múlva zárnak. Úgy kifáradtam, hogy hazafelé úton végig aludtam Helen táskájában, és Nyamm is csak azért maradt ébren, mert talált a táska mélyén egy kipottyant gumicukrot, és egész úton azon veszekedett Reginával.

– De jó volt ez a nap! – sóhajtott Regina, amikor haz értünk a gyerekek otthonába.

– Egyedül az nem tetszett, hogy sehol sem láttam a pingvineket – tette hozzá a barátom.

– A pingvinek a Déli-sarkon élnek – magyarázta Matt, a legnagyobb fiú. – Régebben itt is voltak, az állatkertben, nem tudom, hová tűnhettek.

– Biztos elutaztak Madagaszkárra – vélekedett Nyamm. – Tudom is, hová megyünk legközelebb! – nézett rám jelentőségteljesen. – Megkeressük őket!

– Menjünk inkább olyan országba, ahol Helen és az UNICEF segít a rászorulóknak – mondtam.

– Mamáék 190 országban dolgoznak, vagyis a világon majdnem mindenütt! – kiáltotta büszkén Brenda.